

CONCLUZII SCRISE
completare

Noi, Năstase Daniela și Năstase Adrian, am cerut în recurs admiterea acestuia și casarea hotărârii recurate (sentința penală nr. 474 din 30.03.2012) pentru greșita soluționare de către prima instanță a excepției de nulitate a prezentării materialului de urmărire penală și a rechizitoriului, iar pe fond am solicitat admiterea acestuia și casarea hotărârii recurate cu pronunțarea unei soluții de achitare și pentru faptele pentru care am fost condamnați în primă instanță, cu menținerea soluțiilor de achitare pentru celelalte infracțiuni, așa cum a dispus și prima instanță.

1. **Motivul de recurs privind greșita soluționare a excepției de nulitate a prezentării materialului de urmărire penală prin încheierea din 24.11.2010**

Nota bene: În fața primei instanțe am invocat și excepția de necompetență a secției DNA care a efectuat urmărirea penală, excepție care a fost respinsă prin aceeași încheiere din 24.11.2010. Cum motivarea primei instanțe pe acest aspect este convingătoare, nu am criticat încheierea pe această excepție.

Excepția de nelegală prezentare a materialului de urmărire penală este întemeiată și a fost în mod greșit respinsă de prima instanță. Ea trebuia admisă pentru că așa cum am arătat și în fața primei instanțe, acuzațiile formulate împotriva mea și a soțului meu se probează de către DNA și cu:

- **informațiile stocate pe 26 de suporturi în format CD, DVD și 2 harddisk-uri** (a se vedea filele 189-190, 193 și 197-199 din Rechizitoriu) și

- **3 hard disk-uri, un server, 56 de CD-uri** (a se vedea vol. III, filele 2 – 13);

Materialul de urmărire penală a fost prezentat, conform procesul verbal din data de 8.02.2010 și în cuprinsul acestuia se face mențiunea că ni s-ar fi prezentat și am fi luat cunoștință „*de întregul material de urmărire penală*”. Această mențiune este neconformă cu adevărul și dacă ar fi fost săvârșită de orice alt funcționar, afară de cei ai DNA, atunci acesta ar fi fost pus sub acuzare pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual (art. 289 C. pen.).

Menționatele materiale **NU MI-AU FOST PREZENTATE ȘI NICI NU PUTEAU SĂ-MI FIE PREZENTATE** pentru că la data când s-a făcut prezentarea, ele erau sigilate și nu se aflau în posesia celor care au făcut prezentarea.

• Că este așa, rezultă din:

i) faptul că în **procesele verbale de prezentare a materialului de urmărire penale NU se face referire la prezentarea acestor suporturi nici unuia dintre inculpați**, mențiunea din data de 08.02.2010 – cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, **în sensul că am fi luat cunoștință de întregul material de urmărire penală privind doar materialul care mi s-a pus la dispoziție, iar nu și cel care – cazul suporturilor optice și harddisk-urile – nu mi-a fost prezentat**. Procedându-se în acest fel, s-au încălcat dispozițiile art. 91⁴ - 91⁵ rap la art. 91³ alin. (4) și art. 250 lit. b) Cod pr. penală, care prevăd că în cazul existenței unor suporturi electromagnetici și/sau optice conținând informații pe care se întemeiază acuzația, organul de urmărire penală **trebuie să asigure posibilitatea efectivă de a lua la cunoștință de material**, aceasta presupunând

punerea la dispoziție a aparaturii necesare, dar și **a personalului care să asigure manipularea aparaturii și integritatea aparaturii și suporturilor, semnătura acestei persoane trebuind să se afle pe procesul verbal.** Prezentarea în întregime materialului și punerea la dispoziție a mijloacelor tehnice necesare pentru a lua cunoștință de el, atunci când e cazul, trebuie să rezulte din actul însuși.

ii) **procesul verbal din 4.02.2010** întocmit de comisarii Ștefan Nicolae Florin și Udrea Bogdan Nicolae din care rezultă că menționații suportați optici au fost sigilați într-o cutie de carton pe care s-a aplicat un sigiliu PNA cu nr. 289 și **procesul verbal din 25.01.2010** întocmit de aceiași comisari, în care se consemnează predarea a 3 hard disk-uri, 1 server și 56 de CD-uri către Secția de combatere a corupției, **înainte de a se prezenta materialul de urmărire penală, deși în rechizitoriu acestea sunt invocate în susținerea acuzațiilor în contra noastră.**

Ignorarea acestei nulități de către prima instanță și argumentele în respingerea excepției sunt străine de pricină și de lege. Legea instituie o obligație, iar nu o facultate de prezentare a materialului de urmărire penală, aceasta este o garanție pentru acuzat, iar norma care instituie obligativitatea este imperativă. Este, așadar, obligatorie și pentru procuror și pentru judecător. Afirmarea instanței în sensul că suportații ce nu ne-au fost prezentați ar conține informații ce au fost valorificate de organele de urmărire penală în acte ulterioare, inclusiv într-o expertiză contabilă, de care am fi putut lua cunoștință, astfel că nu ni s-a încălcat dreptul la apărare și care **nu face decât să consfințească un abuz al parchetului, naște mai multe întrebări și suspiciuni asupra instanței, care nu avea de unde să știe ce conțin suportații, dacă pe aceștia nu sunt probe în favoarea apărării, dacă ceea ce se menționează în expertizele în care se pretinde că informațiile au fost valorificate corespunde cu ceea ce se află cu adevărat în acei suportați.**

Este, de altfel, de observat în context că Parchetul ne acuză de a fi primit de la cele trei societăți (Conimpuls, Vertoon, Regal Glass) materiale care nu se regăsesc în contabilitatea celor trei societăți. Că același Parchet susține că nu prezintă interes pentru pricină contabilitatea acestora pentru că ele nu sunt trimise în judecată pentru nerespectarea Legii contabilității. Or, în aceste împrejurări, verificarea informațiilor aflate pe acești suportați și de către noi se impunea cu necesitate. Oricum, față de procedul DNA și chiar al instanței de judecată, avem toate motivele să suspectăm că pe acei suportați se aflau informații, date folosite apărării, iar nu acuzații care le-a ascuns.

Cum, pe de o parte dispoziția încălcată este imperativă, iar pe de altă parte, vătămarea ce ni s-a adus este evidentă și nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului de prezentare a materialului de urmărire penală și a procesului verbal de prezentare al materialului de urmărire penală, situație prevăzută de art. 197 alin. (1) și (4) Cod pr. penală, se impune admiterea recursului împotriva încheierii prin care a fost respinsă excepția noastră, cu consecința restituirii cauzei la procuror în vederea acoperirii neregularității invocate.

În ce privește **poziția Parchetului pe acest motiv de recurs, am constatat că Parchetul nu l-a combătut în concluziile formulate oral, astfel încât noi suntem datori să conchidem că Parchetul este de acord cu critica formulată de noi și cu admiterea recursului pentru acest motiv.**

2. Pe fond, recursul nostru vizează greșita condamnare pentru infracțiunea de participare improprie la folosirea de acte false la autoritatea vamală (Daniela Năstase) și de șantaj (Adrian Năstase), niciuna dintre acestea nefiind săvârșită de către noi.

2.1. Scurte considerațiuni cu privire la recursul Parchetului

Criticile formulate de noi în recursul declarat împotriva hotărârii primei instanțe sunt, în mare măsură, argumente și pentru combaterea recursului Parchetului. De aceea, separat, asupra recursului Parchetului, se impun în mod special și diferențiat în raport cu criticile noastre, doar câteva scurte considerațiuni.

Recursul Parchetului (ce se întinde pe 22 de pagini, din care 11 reiau situația de fapt din rechizitoriu, iar celelalte 11 cuprind critici confuze, lipsite de logică, greu de înțeles și de sistematizat) este, trebuie să o spunem și să o subliniem încă o dată în scris, apăsător, **în parte inadmisibil**, iar în ce privește criticile și argumentele cu care se susține casarea hotărârii primei instanțe și condamnarea noastră, acesta este **vădit nefondat**.

Astfel, în recursul **Parchetului se extinde învinuirea** împotriva **Danielei Năstase la toate actele materiale imputate lui Adrian Năstase** (a se vedea fila 11 din recurs). Or prin Rechizitoriu, Daniela Năstase a fost trimisă în judecată pentru preținse acte de complicitate la luare de mită ce ar fi fost săvârșite numai în legătură cu Irina Paula Jianu și imobilul din Cornu, iar nu și cu privire la cele pretins săvârșite în legătură cu Ioan Păun și imobilul din Cristian Tell nr. 15. Inexistente, de altfel, și acestea din urmă ca și primele, atât pentru Adrian Năstase, cât și pentru Daniela Năstase.

Cum Daniela Năstase **nu a fost trimisă în judecată** și pentru actele materiale pretins săvârșite **în legătură cu Ioan Păun și imobilul din Cristian Tell nr. 15**, iar prin recurs se cere condamnarea și pentru acestea, deși ele nu au făcut obiect de judecată în fața primei instanțe, **sub acest aspect, recursul Parchetului este vădit inadmisibil (art. 317 și art. 385 ind. 15 pct. 1 lit. a Cod pr. pen.)**.

Această ultimă împrejurare (a extinderii acuzării în recurs) am învederat-o instanței și prin concluziile orale, arătând că se impune a se cere o clarificare a poziției Parchetului, clarificare care nu a fost, însă, cerută. Cum în concluziile orale ale reprezentantului Ministerului Public s-au ignorat critica noastră la recursul Parchetului, precum și cererea de a se respinge recursul ca inadmisibil în parte, nu putem decât să ne exprimăm, încă o dată, îngrijorarea față de superficialitatea cu care Parchetul tratează și această chestiune. Deși este posibil ca nu de superficialitate să fie vorba, ci de brutalitate.

Cât privește **celelalte critici din recursul Parchetului**, se impune observația că acestea constituie doar o reluare a argumentelor din Rechizitoriu, **fără nicio critică de substanță a soluției primei instanțe**. Or, Înalta Curte, în recurs, **judecă hotărârea recurată și abia dacă și în măsura în care ar constata că aceasta este nelegală, poate proceda la rejudecarea cauzei**.

Hotărârea primei instanțe este criticată însă de către Parchet sub cuvânt că **concluziile pe care trebuia să le tragă instanța din probele administrate trebuiau să fie aceleași cu concluziile pe care le-a tras autorul rechizitoriului**.

În alte cuvinte, **se neagă dreptul instanței de a judeca, de a ajunge la o altă concluzie decât cea a acuzării**, de a ajunge **în baza probelor administrate nemijlocit și contradictoriu la o altă concluzie și de a avea, pe baza acestora, o altă opinie decât a acuzării**. Se neagă, așa cum s-a făcut, de altfel, și cu **expertul Bănică Neculai**, în contra căruia s-a început urmărirea penală sub cuvânt că și-a permis să aibă „**opinii personale**”, **dreptul instanței de a avea o altă opinie decât cea a acuzării**, de a avea o opinie care, ca orice opinie, nu poate fi decât personală, a judecătorilor care alcătuiesc instanța. Se neagă dreptul judecătorilor de a stabili ei înșiși adevărul judiciar după ce au administrat probe, au ascultat acuzarea și au ascultat apărarea. În concepția autorului recursului, adevărul judiciar este doar adevărul acuzării. Dar într-o astfel de concepție, nu ar trebui să avem judecată și nu ar trebui să mai avem judecători. Ar trebui să avem DNA, regulile stabilite de aceasta, drepturile cu care aceasta miluiește pe cei cercetați, ar trebui să vorbim doar ceea ce nu este neconvenabil pentru DNA.

În recursul Parchetului se exprimă clar ideea că judecătorii primei instanțe erau obligați să ajungă la aceeași concluzie cu procurorii, cu cei care au efectuat urmărirea

penală și ne-au acuzat. Ideea este formulată tranșant la fila 17 din motivele de recurs, în care se arată că „**în argumentarea soluției de achitare, instanța de judecată s-a bazat și pe declarațiile acestor martori, date în cursul cercetării judecătorești, dar nu a avut în vedere că aceștia nu au făcut altceva decât să-și mențină depozițiile date în cursul urmăririi penale, ceea ce înseamnă că situația de fapt reținută prin rechizitoriu nu s-a modificat**”. (?! – n.n.)

2.2. Argumentele recursului nostru și considerațiuni asupra recursului Parchetului privind faptele pentru care în mod greșit am fost condamnați și cele pentru care se cere în recursul Parchetului condamnarea noastră

Nici soțul meu și nici eu **nu am săvârșit infracțiunile ce ne sunt imputate**, iar **soluția de achitare** a primei instanțe pentru acuzațiile de luare de mită și complicitate la luare de mită sub cuvânt că **fapta nu există** și pentru aceea de spălare de bani, sub cuvânt că **îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii este corectă pe fond**.

În ce privește pe inculpata Năstase Daniela **este greșită soluția de condamnare pentru infracțiunea de participare improprie la infracțiunea de folosire la autoritatea vamală de documente false**, iar în ceea ce îl privește pe inculpatul Adrian Năstase este **greșită soluția de condamnare pentru infracțiunea de șantaj**. Nu am săvârșit niciuna dintre faptele reținute în sarcina noastră prin hotărârea recurată, astfel încât se impune soluția de achitare și pentru aceste fapte.

În dezvoltarea argumentelor, se impune cu necesitate a se clarifica mai întâi unele împrejurări, fapte, elemente de fapt care sunt invocate de acuzare ca având legătură cu elementul material al infracțiunilor de luare de mită și complicitate la luare de mită de care am fost acuzați, pentru care am fost achitați și pentru care Parchetul, prin motivele de recurs, solicită condamnarea. Împrejurările privesc:

- 1) istoricul ISC și al numirii Irinei Paula Jianu la conducerea acestuia;
- 2) construcția imobilului din Str. Zambaccian;
- 3) lucrările executate la imobilul din str. Cristian Tell nr. 15 și la proprietarul acestuia;
- 4) lucrările executate la imobilul din com. Cornu.

1. Istoricul ISC și al numirii Irinei Paula Jianu la conducerea acestuia

Adrian Năstase nu a numit-o și nu a menținut-o pe Irina Paula Jianu la conducerea ISC și nu i-a conferit un statut de autoritate deplină în schimbul vreunor foloase, iar Daniela Năstase nu a fost complice la fapta de luare de mită pentru că nu a existat pretinsa înțelegere frauduloasă și nici foloasele. O demonstrează istoricul înființării ISC și al raporturilor de subordonare și numirile Irinei Paula Jianu la conducerea ISC, precum și statutul acesteia după ce Senatul a decis ca ISC să treacă în subordinea Guvernului prin Cancelaria Primului Ministru. Astfel:

i) ISC a fost înființat **prin OG nr. 63/2001**, adoptată de Guvernul condus de Adrian Năstase ca instituție publică cu personalitate juridică în subordinea MLPTL;

ii) OG nr. 63/2001 a fost aprobată prin **Legea nr. 707/2001** cu modificări;

iii) I. P. Jianu a fost numită în funcția de inspector general al ISC prin **Ordinul nr. 1371/25.09.2001, emis de ministrul lucrărilor publice Miron Mitrea** (a se vedea fila 203 Rechizitoriu). Miron Mitrea a arătat că a făcut numirea în temeiul calităților acesteia, fără a se solicita acordul lui Sergiu Sechelariu ori al lui Adrian Năstase și că Adrian Năstase nu a cerut niciodată să numească, să mențină sau să demită pe cineva din funcție;

iv) Același Miron Mitrea a aprobat prin **Ordinul nr. 1398/2001** Regulamentul de organizare și funcționare a ISC;

v) Prin **OUG nr. 64/28.06.2003** (adoptată de Guvernul condus de Adrian Năstase) s-a înființat Autoritatea Națională de Control în capul căreia a fost numit ministrul Ionel Blănculescu. În temeiul OUG 64/2003, **ISC a trecut de la MLPAT la ANC**;

vi) OUG nr. 64/2003 a fost aprobată prin **Legea nr. 194/2004**;

vii) Ministrul Blănculescu audiat din oficiu, ca și Miron Mitrea, a arătat la termenul din 6.01.2011, că a menținut-o pe Irina Paula Jianu în funcția de inspector general **neexistând nici o bază legală spre a se proceda la eventuale eliberări din funcție a personalului**” în instituțiile al căror control l-a preluat. În acest sens, prin **Ordinul nr. 85 din 03.11.2003**, emis în temeiul art. 5 alin. (1), (3) și (4) din OG nr. 63/2001, **Irina Paula Jianu a fost numită președinte al Consiliului de administrație și Inspector general, prin același ordin fiind numiți și ceilalți 4 membri ai Consiliului de administrație de către ministrul Ionel Blănculescu.**

viii) La 25.03.2004, Guvernul condus de Adrian Năstase a adoptat OUG nr. 11 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale. **Actul normativ adoptat de Guvernul condus de Adrian Năstase prevedea păstrarea subordonării ISC față de Autoritatea Națională de Control.**

ix) OUG nr. 11/2004 a fost aprobată de Camera Deputaților în forma adoptată de Guvern;

x) În procedura de aprobare, Senatul României a adoptat OUG nr. 11/2004 cu modificări, una dintre acestea privind raportul de subordonare al ISC care a fost trecut în coordonarea Primului Ministru prin Cancelaria acestuia. OUG nr. 11/2004 a fost aprobată cu modificările făcute de senat prin Legea nr. 228/2004.

xi) Expunerile de motive pentru toate cele trei legi de aprobare a celor trei ordonanțe care privesc ISC poartă semnătura lui Adrian Năstase;

xii) Nici prin ordonanțele adoptate, nici prin propunerile de adoptare a lor, Adrian Năstase nu a cerut trecerea ISC în coordonarea sa. Dimpotrivă, ele au prevăzut raporturi de subordonare către MLPAT și Autoritatea Națională de Control și a cerut aprobarea ordonanțelor așa cum au fost adoptate de Guvern;

xiii) La 23.06.2004 a fost aprobat prin Decizia nr. 125 a Primului Ministru Adrian Năstase Regulamentul de organizare și funcționare al ISC.

xiv) Comparând acest Regulament cu Regulamentul aprobat prin Ordinul nr. 1398/2001 se constată că după schimbarea raporturilor de subordonare, singura atribuție suplimentară ce s-a dat acestuia a fost dreptul de a împuternici pe directorul Direcției juridice și de contencios de a reprezenta ISC-ul în fața instanțelor judecătorești. Prin același nou Regulament, puterile inspectorului general au fost reduse în privința adoptării bugetului. **Este însă de observat că regulamentul de organizare și funcționare a ISC nu s-a dat în considerarea unei persoane, că atribuțiile inspectorului general au fost stabilite în considerarea funcției și nu a persoanei care ocupă acea funcție.**

xv) Prin **Decizia nr. 149/15.07.2004 a Primului Ministru prin care Irina Paula Jianu a fost numită în funcția de președinte al Consiliului de conducere al ISC – Inspector general**, decizia fiind dată ca și de predecesorii emitenți de astfel de decizii în temeiul art. 5 alin. (1), (3) și (4) din OG nr. 63/2001. **La data emiterii acestei decizii mai erau 5 luni și jumătate din mandatul domnului Adrian Năstase.**

Concluzii:

Dacă o înțelegere ar fi existat între Adrian Năstase și Irina Paula Jianu în sensul acuzării și al recursului, atunci aceasta ar fi putut fi pusă în operă prin actele normative adoptate de Guvernul condus de Adrian Năstase, or prin niciuna dintre ordonanțe nu s-a întâmplat acest lucru, iar solicitarea Guvernului sub semnătura lui Adrian Năstase adresată Parlamentului a fost de fiecare dată aceea de a se aproba ordonanțele în forma adoptată de Guvern.

2. Situația juridică a imobilului din Str. Zambaccian;

Acuzarea susține că importurile din China s-ar fi realizat în principalul scop de a se folosi materialele, echipamentele, piesele de mobilier, pentru imobilul din Zambaccian. Acesta ar fi, deci, **mobiliul importurilor și, implicit, al mitei ce se pretinde a se fi dat de Irina Paula Jianu**. Acuzația este neîntemeiată, iar modul în care s-a ridicat construcția din Zambaccian și în care asociatul constructor a dispus de $\frac{3}{4}$ din acest imobil demonstrează ceea ce susținem noi și infirmă categoric teza acuzării. Demonstrează că **asociatul constructor avea interes să importe materiale de construcții și echipamente pentru că avea numeroase lucrări, nu doar în țară, ci și în străinătate**. Astfel:

i) SC Conimpuls SA, SC Vercon SRL și SC REGAL Glass SRL sunt societăți de grup aparținând domnului Sergiu Sechelariu. Ele își au sediul în același imobil, folosesc personalul angajat în devălmășie, au transferat personal, materiale și sume de bani de la o societate la alta, au subcontractat lucrări una de la cealaltă. Sunt modalități prin care, în mod obișnuit, în comerț, în afaceri se urmărește maximizarea profitului;

ii) Familia Năstase s-a asociat cu SC Conimpuls pentru ridicarea unui imobil cu patru apartamente pe terenul proprietatea soților Năstase din Str. Zambaccian nr. 16. Conform contractului, asociatul constructor urma să primească 3 apartamente, iar asociatul proprietar al pământului pus la dispoziția asocierii 1 apartament;

iii) Asocierile în participațiune de acest fel sunt obișnuite, sunt uzuale. În astfel de contracte, este treaba asociatului constructor să procure materiale și echipamente, să presteze manopera, să ridice imobilul și, în final, asociații să-și împartă beneficiile. Ca orice în orice contract, părțile sunt datorate să coopereze pentru reușita afacerii și, în aceste limite, am ajutat noi la realizarea construcției. **Nu avem nicio implicare în achiziționarea de materiale de construcție și echipamente și în importurile din China, ajutând la depozitarea acestora în măsura necesară și pentru realizarea scopului asocierii**;

iv) Existența contractului de asociere este demonstrată cu înscrisuri emanând de la asociatul constructor, cu declarațiile domnului Sergiu Sechelariu – asociat majoritar în Conimpuls, Vercon și prin intermediul acestora în Regal Glass, cu declarațiile martorilor Deju Vasile, Chirilă Ionel, Irimia Dorin, cu înscrisuri semnate de Popa Cristina, înscrisuri emanând de la autorități (Primăria Sectorului 1), înscrisuri comune asociaților din asocierea în participație, respectiv procese verbale de recepție, declarații de împărțire a imobilului, contractele de vânzare cumpărare încheiate de asociatul constructor și succesorul acestuia cu Ioan Alexandru Țiriac și cu Marieta Anastasescu, cu contracte, facturi și OP-uri. Astfel:

- **Martorul Sergiu Sechelariu** (acționarul majoritar al SC Conimpuls SA Bacău, la rândul său acționar la SC Vercon SA, la rândul său acționar la SC Regal Glass SRL) în declarația dată în fața instanței la 21.09.2011 declară (filele 4-5): „*pentru imobilul din str. Zambaccian a existat un contract între Conimpuls SA și familia Năstase, conform căruia, familia Năstase se obliga să aducă terenul de la adresa în discuție, iar SC Conimpuls SA să edifice o construcție formată din subsol, parter și trei nivele*”.
- **Martora Cristina Popa** în declarația din 07.09.2011, fila 3 parag. 1, arată: „*(...) însă discuțiile cu privire la acest imobil au pornit de la o convenție încheiată cu SC Conimpuls SA în vederea edificării respectivului imobil*”.
- **Martorul Irimia Dorin** în declarația dată în fața instanței la data de 28.09.2011 precizează (fila 2 parag. 4): „*conform discuțiilor care s-au purtat la acea dată și la care eu am participat, familia Năstase se obliga*”.

*să pună la dispoziție terenul, iar SC Conimpuls să edifice o construcție, imobilul nou creat urmând să fie împărțit între constructor și proprietarul terenului, corespunzător aportului adus”. Același martor precizează în aceeași declarație (fila 3 primul paragraf): „(...) **am auzit că în locul SC Conimpuls SA ar fi intrat SC Vertcon SA, cu cotă de participare la imobilul construit”.***

- **Adresa nr. 1719/08.09.2005 a SC Conimpuls SA** – în care se face referire la contractul de asociere din anul 2000 spre a se pretinde plata unor sume de bani (în realitate nedatorate având în vedere tocmai contractul de asociere în participațiune și obligațiile pe care părțile și le-au asumat, precum și foloasele ce urmau a fi împărțite și au fost împărțite între cei doi asociați). Facem precizarea că în această adresă SC Conimpuls SA își asumă și calitatea de antreprenor, calitate reală pentru că își asumase obligația de a ridica construcția și recunoaște faptul că două dintre apartamente (parter și et. 1) fuseseră vândute încă din perioada construcției lor, potrivit contractului nr. 14/2002, prin care își asumase față de cumpărător și obligația de a le finaliza.

v) Că asocierea a existat și și-a îndeplinit obiectivul este demonstrat și de faptul că părțile în contractul de asociere au primit ceea ce au convenit. Este adevărat că în ceea ce ne privește, noi am primit apartamentul ce ni se cuvenea în schimbul terenului aportat, dar ni s-a pretins și plata prețului materialelor și manoperei, și că noi am plătit acest preț, deși nu îl datoram. Dar este tot atât de adevărat că am introdus o acțiune în justiție în desocotire cu asociatul constructor. Și dacă lucrurile ar fi decurs normal, dacă Parchetul nu intervenea solicitând suspendarea judecării aceluși dosar în temeiul art. 244 C. proc. Civilă, la această dată aveam o hotărâre judecătorească în desocotire, potrivit regulilor aplicabile materiei. O hotărâre care ar fi produs efectele de art. 44 alin. (3) C.p.p., dar care ar fi încurcat, desigur, Parchetul în nedreptele acuzații ce a formulat.

vi) Cât privește pe asociatul constructor SC Conimpuls, acesta a dispus de drepturile sale izvorâte din contractul de asociere pentru cele trei apartamente ce i-au revenit, după cum urmează:

- prin contractul nr. 14/10.04.2002 au fost vândute de Conimpuls către Ion Alexandru Țiriac 2 apartamente (parterul și etajul 1). La data acestei vânzări imobilul era în construcție, iar vânzarea de către el a celor două apartamente în curs de construire, în această etapă, demonstrează fără putință de tăgadă că asociatul constructor s-a comportat ca proprietar al apartamentelor ce îi reveneau, numai în această calitate putând să dispună de ele. Cum apartamentele erau la data vânzării, ca întreaga construcție, încă în fază de execuție, este evident că constructorul în îndeplinirea obligației asumate a trebuit să se preocupe de executarea în continuare a contractului conform obligațiilor asumate față de acest cumpărător, inclusiv prin procurarea materialelor de construcție și echipamentelor necesare definitivării apartamentelor. Prin contractul încheiat asociatul nostru, constructorul Conimpuls, s-a obligat să predea cumpărătorului (Ion Alexandru Țiriac) la cheie cele două apartamente plus dependențele;
- al treilea apartament ce i-a revenit asociatului constructor a fost înstrăinat de Vertcon către Marieta Anastasescu conform contractului de cesiune legalizat sub nr. 2231 la 22.03.2005 de BNP Marincaș Eugen

vii) între momentul înstrăinării celor două apartamente către Ion Alexandru Țiriac, asociatul constructor Conimpuls a înstrăinat apartamentul de la etajul 2 către societatea „soră” Vertcon. Că așa stau lucrurile rezultă și din procesul verbal de

recepție la terminarea lucrărilor în care, pentru beneficiarul apartamentului de la etajul 2 (Vertcon), a semnat martora Popa Cristina, precum și din declarația încheiată între beneficiarii apartamentelor din imobilul din str. Zambaccian (Ion Alexandru Țiriac, Vertcon – prin Cristina Popa și Daniela Năstase) autentificată sub nr. 701/04.03.2004 de BNP Marincaș Eugen (anexăm prezentelor note atât procesul verbal cât și declarația).

viii) Conform propriilor susțineri, asociatul constructor Conimpuls a încasat din valorificarea drepturilor sale, respectiv execuția lucrărilor care îi conferea și calitate de titular al drepturilor de proprietate al celor trei apartamente următoarele sume de bani:

- Suma de 12.358.065.040 lei vechi de la Ion Alexandru Țiriac în anul 2002
- Suma de 8.470.587.654 lei vechi de la SC Vertcon în urma cesiunii dreptului asupra apartamentului de la et. 2 (sumă încasată în februarie – martie 2004);
- suma de 5.830.624.000 lei vechi de la noi, familia Năstase, deși noi nu datoram această sumă;

ix) contrar drepturilor și obligațiilor din contractul de asociere, în participație în care se prevedea că nouă ne revenea un apartament în schimbul terenului aportat, Conimpuls ne-a facturat totuși valoarea apartamentului ce ne-a revenit, astfel că am plătit la data de 01.11.2005, cu titlu de preț al apartamentului de la etajul 3, suma de 5.830.624.000 lei vechi. Reiterez faptul că pe rolul Tribunalului București există un dosar ce are ca obiect desocotirea dintre subsemnata și asociatul Constructor, dosar suspendat în prezent în temeiul art. 244 din vechiul Cod de pr. civilă.

În alte cuvinte, în urma edificării imobilului și valorificării drepturilor de proprietate ce îi reveneau asupra a 3 apartamente (parter, etaj 1 și etaj 2) și a facturării către mine a contravalorii lucrărilor executate la apartamentul meu, echipat cu instalații de proveniență Italia, spre deosebire de celelalte trei apartamente echipate cu echipamente provenite și din China, **Conimpuls a încasat suma de 26.929.212.437 lei vechi (fără TVA).**

x) Potrivit acușării (a se vedea filele 74-77 din rechizitoriu), în cele 3 apartamente ce au revenit asociatului constructor Conimpuls (parter, etajul 1 și etajul 2) cu ocazia perchezițiilor efectuate s-a constatat că în acestea se aflau piese de mobilier, corpuri de iluminat, obiecte sanitare, seifuri, frigidere, aragazuri de proveniență China. Prin urmare, este de necontestat că în apartamentele asociatului constructor, iar nu în apartamentul familiei Năstase, au fost găsite obiecte ce au făcut obiectul importurilor realizate de Vertcon. Aceste bunuri din importuri au fost încorporate în imobil cu ocazia realizării imobilului. Valoarea acestor bunuri din import China a fost avută în vedere și a fost inclusă în prețul de vânzare și prețul plătit asociatului constructor ori succesorului acestuia în drepturi.

În alte cuvinte, Conimpuls a încasat bani pe bunurile ce se pretinde de către acuzare că ar aparține familiei Năstase. Or, dacă importurile ar fi fost făcute de noi sau pentru noi, ori din banii noștri, atunci nu se justifică încorporarea lor în cele trei apartamente de care a dispus asociatul constructor, fără ca noi să primim nimic în schimb.

xi) În ceea ce privește apartamentul de la etajul 3 care, conform contractului de asociere în participație ne-a revenit nouă, din probe a rezultat fără putință de tăgadă că numai parchetul (dușumeaua) este de proveniență China, însă achiziționarea și montarea lui în apartament era obligația asociatului constructor în temeiul contractului de asociere prin care s-a obligat să îmi predea un apartament „la cheie”. Susținerea este dovedită cu martorii acușării. Astfel:

- Martorul Chirilă Ionel în declarația dată la data de 14.09.2011 în fața primei instanțe a arătat că: „revin și arăt că la et. 3 baia, a fost complet echipată cu

obiecte sanitare din Italia, precizare ce vizează toate băile de la et. 3” (fila 3, penultimul paragraf);

- Martorul **Deju Vasile** în declarația dată la data de 14.09.2011 în fața primei instanțe a declarat: „la imobilele din str. Zambaccian și C. Tell am montat parchet și obiecte sanitare de proveniență chinezească, **o parte din ele**”. (fila 9 ultimul parag.). Și reamintesc că același martor a declarat că în aceeași perioadă asociatul constructor executa lucrări și la hotelul Sibiu din Neptun ce aparținea lui Sergiu Sechelariu, proprietarul Conimpuls, Vertcon și Regal Glass (a se vedea declarația dată în fața primei instanțe la data de 14.09.2011, fila 4 parag. 2-3).

Oricum, față de acuzația adusă se ridică întrebarea legitimă: *De ce ar fi trebuit să achiziționez eu materiale de construcție și echipamente pentru apartamente ce nu îmi aparțineau și a căror construcție la cheie era obligația asociatului și care au fost valorificate de asociatul constructor cu tot cu bunurile importate? Iar constructorul a valorificat pretinsele bunuri importate încorporate în cele trei apartamente care i-au revenit.*

Probele demonstrează că nu aveam nici un motiv să mă ocup de importurile asociatului constructor la modul la care pretinde acuzația. Demonstrează că nu am avut de ce să procur eu materiale de construcții și echipamente pentru că de toate acestea a avut nevoie constructorul pentru a-și îndeplini obligația de a edifica imobilul cu cele 4 apartamente și că de aceste bunuri, cu materialele încorporate, a dispus asociatul constructor care a valorificat cele 3 apartamente ce i-au revenit conform contractului de asociere.

Toți martorii au declarat că în apartamentul ce ne-a revenit nouă nu au folosit bunuri importate din China, cu excepția parchetului. Însă predarea unui apartament la cheie către familia Năstase a fost obligație asumată de constructor, iar „la cheie” înseamnă și cu dușumea, dar mai este de observat că **Vertcon a importat aproximativ 4.000 m² de parchet**, iar la apartamentul nostru **au fost folosite 194 m², iar în întregul imobil, suprafața de parchet montată este de sub 1.000 m²**. Este un motiv în plus spre a se concluziona că nu aveam nici un motiv să facem importuri din China.

În concluzie, din cele arătate mai sus, rezultă că la apartamentul ce ne-a revenit nouă **numai parchetul este de proveniență China**, că Vertcon/Conimpuls au folosit materialele și echipamentele pe care le-a importat din China pentru realizarea și echiparea celor 3 apartamente ce le-a revenit și de care au dispus, că **nu aveam nici un interes să realizez importuri pe care asociatul constructor să le folosească în interes propriu și bunuri importate pe care le-a și valorificat prin vânzarea celor 3 apartamente**, că **nu aveam nici un interes să achiziționez bunuri din China pentru ca asociatul constructor să le încorporeze în lucrările ce le efectua și pe care să le valorifice în interes propriu.**

3. Lucrările executate la imobilul din str. Cristian Tell nr. 15 și beneficiarul acestuia;

Acuzarea pretinde că imobilul din Cristian Tell ar aparține familiei Năstase și că lucrările executate la acesta de către cele trei societăți ar reprezenta mită primită de Adrian Năstase. Este o acuzație formulată împotriva unor probe de o evidență zdrobitoare. Astfel, din acte a căror validitate nu a fost contestată de către Parchet, în legătură cu care nu s-a formulat și nici nu se putea formula vreo acuzație, cu privire la care nu s-a cerut a se constata nulitatea, acte care sunt publice și opozabile terților dar și autorităților, rezultă următoarele:

- i) Imobilul a fost cumpărat prin contract de vânzare cumpărare autentificat sub nr. 139 din 29.01.2002 de defunctul Paul Opriș. **Imobilul s-a aflat neîntrerupt la Paul Opriș, până la decesul acestuia din mai 2006.**
- ii) Din proiectul nr. 2/2002 întocmit de SC Vanel Exim SRL Bacău, în baza căruia s-a eliberat autorizația de construcție pe numele lui Paul Opriș și s-au efectuat lucrări la imobilul din Cristian Tell nr. 15 **rezultă că proprietar și beneficiar al lucrărilor a fost Paul Opriș.**
- iii) Paul Opriș a efectuat plăți pentru lucrările efectuate la imobilul proprietatea sa din str. Cristian Tell. După cum urmează:
- **Factura fiscală nr. 2258768 din 28.03.2003** emisă de SC Conimpuls SA pentru lucrări efectuate la imobilul din Cristian Tell nr. 15, având ca beneficiar pe Paul Opriș;
 - **Factura fiscală nr. 2258649 din 07.02.2003** emisă de SC Conimpuls SA pentru același beneficiar;
 - **Chitanțele nr. 2954528** din 24.09.2003, **nr. 2954533** din 06.03.2003, **nr. 2954545** din 24.03.2002, **nr. 2954522** din 17.02.2003, **nr. 2954614** din 23.04.2003, **nr. 2954605** din 14.04.2003, **nr. 2954609** din 21.04.2003, **nr. 2954550** din 04.04.2003 și **nr. 2954602** din 09.04.2003, care demonstrează **plăți făcute de Paul Opriș.**
- iv) Imobilul figurează în certificatul suplimentar de moștenitor nr. 269 din 11.12.2006, **alături de alte 5 imobile deținute în proprietate de către Paul Opriș.**
- v) Conform Sentinței civile nr. 9802 din 21.06.2007 a Judecătoriei sectorului 1 **imobilul a fost atribuit la partaj copiilor lui Paul Opriș**, respectiv martorilor Andra Lavinia Opriș și Vladimir Codruț Opriș, Andra Opriș locuind în acel imobil.
- vi) Martora **Ardelean Florica Lucia**, în declarația din 21.12.2011 dată în fața instanței, soția lui Paul Opriș a confirmat că imobilul din Christian Tell a fost cumpărat de soțul ei în timpul căsătoriei. Aceeași martoră, în aceeași declarație, a arătat că a fost sunată personal de domnul Daniel Marius Morar anterior decesului lui Paul Opriș spre a da o declarație că imobilul aparține familiei Năstase.
- vii) **Același lucru, respectiv că imobilul din Cristian Tell era a lui Paul Opriș, a spus și martora Magdalena Jora, pentru care reiterăm rugămintea de a fi audiată înregistrarea mărturiei sale.**
- viii) **Martorul Deju Vasile**, fost președinte al CA al Conimpuls în perioada 2001-2006, a arătat în declarația din 14.09.2011 că:
- ⊙ „din proiectul de lucrări întocmit de SC Vanel Exim SRL din Bacău a aflat că proprietarul imobilului din Tell este Paul Opriș, pe care, este adevărat, nu l-a întâlnit niciodată”.
 - ⊙ „Că a existat și un proiect de contract pentru lucrările la imobilul din Christian Tell având ca beneficiar pe Paul Opriș (fila 8 din declarație) despre care ar trebui să știe mai mult Țibu Mihai”
 - ⊙ „Că în 2005 Sergiu Sechelariu i-a cerut să demareze acțiunile pentru recuperarea datoriei pe care o avea Paul Opriș pentru lucrările executate la imobilul proprietatea sa”;
 - ⊙ „Că s-a adresat poliției pentru identificarea lui Paul Opriș, iar poliția ar fi răspuns că nu există o persoană cu acest nume”;
 - ⊙ „că ulterior a formulat denunț pentru recuperarea sumei de bani datorată de Paul Opriș”. De ce denunțul a fost făcut împotriva lui Adrian Năstase? E o întrebare la care Deju Vasile și cei care l-au pus să facă acest denunț vor răspunde la o altă judecată.

Ⓢ „că nu s-a putut adresa instanței civile pentru că nu avea datele de identificare ale lui Paul Opreș”.

ix) Martorul Irimia Dorin, în declarația din 28.09.2011 dată în fața primei instanțe arată:

Ⓢ „că a fost șeful consilierilor juridici ai societăților SC Conimpuls și Vertcon”;

Ⓢ „că în 2006 a fost la spitalul Fundeni unde era internat Paul Opreș spre a-i înmâna o somație emisă de Conimpuls pentru achitarea unei sume de 10 miliarde lei pentru imobilul din Cristian Tell. Nu a putut intra la el, accesul fiindu-i refuzat de către medici, dată fiind starea sănătății”. Reamintim că Paul Opreș a murit la 01.05.2006.

Ⓢ „reprezentarea sa a fost că proprietar al imobilului din Tell a fost Paul Opreș”.

x) Martorul Chirilă Ionel în declarația dată în fața primei instanțe la data de 14.09.2011 a arătat că: beneficiarul lucrărilor de la imobilul din Cristian Tell era Paul Opreș, care figura și în autorizația de lucrări;

xii) Martorii Andrea Opreș și Vladimir Opreș audiați în fața primei instanțe la data de 17.01.2012 au arătat:

Ⓢ că imobilul din Cristian Tell a fost al tatălui lor;

Ⓢ că Paul Opreș a fost cu fiul său în imobilul din Cristian Tell, când lucrarea a fost finalizată și era entuziasmat de felul în care arăta;

Ⓢ că persoane de la Bacău l-au căutat la spital pe tatăl său pentru ca acesta să plătească o datorie către aceștia;

Ⓢ că a fost amenințat de procurori.

xii) Că Parchetul știe și a știut cine este proprietarul imobilului din Cristian Tell rezultă și din cererea de percheziție și autorizația de percheziție (a se vedea autorizația de percheziție emisă în dosarul nr. 2432/1/2006 al ÎCCJ, și actele întocmite de DNA la 23.02.2006) în care se menționează că acest imobil este proprietatea lui Paul Opreș.

Concluzie:

În concluzie, din probele mai sus amintite, care nu pot fi contrazise, nu pot fi ignorate, rezultă fără putință de tăgadă că imobilul din Cristian Tell nu a fost niciodată al familiei Năstase, iar raporturile contractuale dintre Paul Opreș și Conimpuls nu ne sunt opozabile, ne sunt străine, iar acuzația că Adrian Năstase ar fi luat mită contravaloarea lucrărilor efectuate la imobilul lui Paul Opreș pe lângă faptul că este nefondată, este și ilogică.

Faptul că Adrian Năstase a avut o relație de prietenie cu omul de televiziune Paul Opreș, care era și el pasionat vânător și că acesta a fost grav bolnav în ultimii ani ai vieții sale (bolnav de cancer, a urmat tratamente medicale în Germania și România a avut în ultimii ani perioade de evoluție și involuție, fără a înceta însă, decât în ultima parte a vieții, la afaceri și la activitate) explică vizitele făcute de noi la imobilul din Cristian Tell. Dar a pretinde că aceste vizite demonstrează că noi am fi fost proprietarii imobilului din Cristian Tell și că, în consecință, am fi beneficiarii lucrărilor executate la imobil este doar o acuzație stupefiantă.

Beneficiarul lucrărilor executate în Cristian Tell este familia Opreș în proprietatea căreia imobilul s-a aflat și se află și doar intervenția nelegală a Parchetului a împiedicat pe constructor să-și realizeze creanța împotriva beneficiarului lucrărilor executate, așa cum a intenționat să facă. Evident, dacă ar fi fost lăsat să o facă, constructorul și-ar fi recuperat demult creanța, dar Parchetul nu și-ar fi putut susține aberanta acuzație.

4. Lucrările realizate la imobilele din Cornu

Adrian Năstase nu a primit, iar Daniela Năstase nu este complice la primirea sumei reținute prin Rechizitoriu ca fiind mită și care ar consta în contravaloarea lucrărilor de tâmplărie termopan executate la imobilul din comuna Cornu. Probele administrate, probele acuzării conduc la concluzia contrară celei care a fost trasă de acuzatori. Astfel:

i) Imobilul din Cornu este proprietatea Danielei Năstase dobândită prin moștenire de la părinții ei. În apropierea acestuia, se află și imobilul (casa mică din lemn), proprietatea martorei Dana Barb.

ii) La aceste imobile s-au executat lucrări din tâmplărie termopan, pentru imobilul Danielei Năstase lucrările fiind efectuate pe baza unei autorizații de construire eliberate de primăria comunei Cornu (nr. 35/18.07.2003) pentru lucrări în valoare de 1.166.000.000 lei vechi.

iii) Conform înscrisului intitulat „Situatie de lucrări finală imobil comuna Cornu” întocmit de Bogdan Bălănescu la cererea DNA, la Cornu au fost executate:

- profile de aluminiu și accesorii „Casa din lemn” (aparține Danei Barb) în valoare 4.891 euro și

- profile de aluminiu și accesorii „Casa mare” (aparține Danielei Năstase), în valoare de 42.889,75 euro. **Cumulate valorile pentru ambele lucrări însumează 47.780,75 euro cu TVA.**

iv) Contravaloarea lucrărilor de tâmplărie termopan efectuate de SC Regal Glass a fost achitată, chiar și în Rechizitoriu **reținându-se că s-a remis lui Bogdan Bălănescu suma de 60.000 USD.**

v) Bogdan Bălănescu recunoaște și el că a primit în schimbul lucrărilor efectuate suma de 60.000-65.000 USD. De altfel, în Rezoluția de începere a urmăririi penale din 07.05.2009 se reține de către Parchet că **suma de 60.000 USD reprezintă echivalentul a 49.470 euro, dar în mod incorect și nedemn în Rezoluția menționată se trece sub tăcere concluzia finală din situația de lucrări, conform căreia suma de 47.780,75 euro include și TVA.** E evident din nou că adevărul care nu servește acuzării este omis, iar aceasta demonstrează, o dată în plus, că suntem îndreptățiți să susținem în privința materialului probator ce nu mi s-a prezentat că nu poate fi o întâmplare această „omisiune”.

vi) Este de necontestat, chiar și cu nedemna încercare a Parchetului de a discredita o expertiză care nu a fost contestată, că suprafața de tâmplărie termopan este de 236 mp și că suma plătită de noi acoperă cu peste măsură contravaloarea lucrărilor executate.

vii) Motivele pentru care în contabilitatea Regal Glass se găsesc ori nu se regăsesc cantitățile și valorile real executate nu privesc pe acuzați. Dar nu se poate să nu remarcăm faptul că pentru Parchet nu are nicio relevanță că în aceeași perioadă Regal Glass a efectuat lucrări la Universitatea din București, la Metro Ploiești, la Catedrala din Bacău, la Universitatea Bacovia din Bacău, cum nu a avut nicio importanță pentru acuzare faptul că în perioada în care erau executate lucrările la imobilul din Zambaccian, același constructor era angajat în lucrări de refacere a Hotelului Sibiu din Neptun aparținând domnului Sergiu Sechelariu.

viii) Este însă o ipocrizie susținerea din motivele de recurs (filele 18-19) în sensul că nu are relevanță că SC Regal Glass nu avea documentele păstrate în conformitate cu prevederile Legii contabilității pentru că aceasta nu este cercetată în cauză, că nu are relevanță faptul că martora Coca Rodica nu a putut da nicio informație referitoare la prețul mediu practicat de SC Regal Glass pentru același tip de lucrări în perioada 2002-2004, deși în vol. 48 d.u.p. se găsesc numeroase înscrisuri provenind de la această societate și din care rezultă că prețurile practicate erau cuprinse între 23 USD și 178 euro. În context, este de menționat că pentru o lucrare de 792 mp executată la centrul de control Electrica Bacău, adică cu o suprafață de 3,3 ori mai mare decât cea

executată la soții Năstase, prețul cerut de Regal Glass a fost de 5.546.244.214 lei, net inferior celui pretins și încasat de la soții Năstase.

ix) O ipocrizie și mai mare este afirmația că soții Năstase nu s-au plâns împotriva costului lucrărilor și că trebuie luate de bune situațiile consumului de materiale și lucrări așa cum rezultă din documentele prezentate de SC Regal Glass. În alte cuvinte, Regal Glass putea să-și treacă în situațiile de lucrări orice cantități de materiale și acestea ar fi fost considerate bune de către acuzare, deși suprafața de tâmplărie termopan montată la imobilul din Cornu este limitată.

Cât privește afirmația că soții Năstase nu au formulat nicio plângere împotriva costurilor lucrărilor, comentariile sunt de prisos: patru acțiuni civile introduse de noi sunt suspendate la intervenția DNA.

x) Nedemnă este și încercarea de a discredita expertiza tehnică efectuată de către expertul Bănică Neculai prin punerea acestuia sub învinuire sub cuvânt că și-a permis să aibă opinii personale.

xi) Pentru lucrările executate la Cornu, suma plătită este mult mai mare decât aceea datorată și afirmația că contravaloarea lor ar reprezenta mită primită de Adrian Năstase este chiar greu de calificat în termeni politicoși.

Concluziile care se impun din cele de mai sus sunt următoarele:

- Adrian Năstase nu a numit-o/menținut-o și nu a asigurat Irinei Paula Jianu un statut de autoritate sporită în schimbul vreunui folos, iar Daniela Năstase nu a săvârșit nici ea complicitatea de care este acuzată și pentru care în recurs se cere condamnarea.
- Soții Năstase nu aveau nici un motiv să achiziționeze materiale de construcție și echipamente din China care să fie montate în imobilul pe care grupul de societăți Conimpuls, Vertcon, Regal Glass, aparținând aceluiași om de afaceri le executau pentru că, în temeiul contractului de asociere, pentru imobilul din Zambaccian, constructorul și-a asumat obligația ca în schimbul terenului aportat asocierii să ne dea la chei un apartament, iar el să primească celelalte 3 apartamente. Constructorul și-a luat în stăpânire aceste apartamente și a dispus de ele. Mai mult, ne-a facturat și nouă valoarea lucrărilor executate, iar acțiunea noastră civilă în desocotire a fost paralizată prin incorecta intervenție a DNA care a cerut suspendarea judecării;
- Asumându-și obligația de a efectua imobilul, constructorul și nu soții Năstase au fost interesați în efectuarea de importuri. De ce ar fi importat soții Năstase bunuri, materiale de construcții și echipamente din China care să fie încorporate în alte imobile și chiar în imobilul din Zambaccian pentru care constructorul, și nu noi, trebuia să procure astfel de materiale.
- Imobilul din Cristian Tell a fost proprietatea lui Paul Opreș și este acum proprietatea copiilor săi. Familia Opreș este beneficiara lucrărilor, în contra acestora s-a îndreptat constructorul care le-a executat și de la ei se putea obține contravaloarea lucrărilor dacă martorul Deju Vasile nu ar fi fost constrâns să formuleze un denunț „pentru recuperarea prejudiciilor” împotriva noastră, nefiind lăsat să recupereze sumele datorate de debitor de la beneficiarul acestora. Când celebra gimnastă Nadia Comăneci a fugit din țară s-a început executarea silită pe bunurile ei personale pentru contravaloarea lucrărilor executate la un imobil proprietatea statului în care locuia, ca și cum Nadia Comăneci ar fi fugit din țară cu casa în spate.
- Lucrările executate la Cornu, tâmplărie termopan în suprafață de 236 mp au fost plătite cu vârf și îndesat de soții Năstase. Faptul că contabilitatea Regal Glass nu a fost verificată, demonstrează din plin că Parchetul nu a

fost interesat de a stabili adevărul, ci de a formula cu orice chip acuzații împotriva soților Năstase.

5. Condamnarea Danielei Năstase pentru infracțiunea de participație improprie la folosirea la autoritatea vamală de documente vamale false este greșită.

- Daniela Năstase nu este implicată în importurile care au fost făcute din China, astfel cum susține acuzarea. Suma dată de aceasta lui Ioan Păun a fost cea de 35.000 USD pentru medici și medicamente.
- Singurul interesat în efectuarea de importuri de materiale de construcții, obiecte sanitare și echipamente era constructorul Conimpuls și societățile din grup pentru lucrările pe care le executau.
- Soții Năstase nu au construit nimic. Ei au pus doar la dispoziția unei asocieri un teren și le-a revenit un apartament din cele patru construite de constructor.
- Constructorul avea în perioada în care a executat lucrările în București numeroase alte șantiere. Dar în aceeași perioadă, același constructor a renovat Hotelul Sibiu din Neptun, proprietatea lui Sergiu Sechelariu (probabil prin interpus), dar dovada este făcută cu declarații date de martori în fața instanței și nu putem decât să ne exprimăm mirarea că martorii nu au fost chestionați asupra acestor împrejurări și în timpul urmăririi penale.
- Daniela Năstase nu a cerut nimănui, nu a procurat și nu a remis nimănui facturi în alb pentru a fi completate de Popa Cristina. Nu a avut nici un motiv să o facă.
- Se demonstrează neimplicarea Danielei Năstase în pretinsa procurare de facturi în alb prin declarațiile lui Popa Cristina, dar și prin declarațiile lui Păun Ioan.
- Popa Cristina a arătat că a primit patru plicuri cu facturi în alb, în 2002 și 2003, direct de la Irina Paula Jianu și prin poștă la Vertcon de la Ambasada României din China, expeditor fiind Păun Ioan.
- Păun Ioan, contrazicându-și declarațiile anterioare (pe care totuși le menține, așa cum a arătat în fața instanței), a declarat că a trimis și pe adresa biroului din Jean Texier, pe numele Smarandei Corbeanu, două plicuri. Dar conform însemnărilor proprii, aceste plicuri au fost transmise în aprilie 2004, când importurile erau demult istorie (ultimul container a sosit în țară și a fost vămuț în februarie 2004) și conțineau materiale de propagandă electorală.

Pe declarațiile unor martori precum Popa Cristina și Păun Ioan care, afară de faptul că se contrazic categoric (în privința declarațiilor lui Păun Ioan, acestea contrazicându-se chiar și între ele), ele nu pot constitui probă în acuzare, ca unele care au fost obținute prin constrângere, ca unele care sunt date de învinuiți (ambii au această calitate în continuare), ca unele care sunt neverosimile prin contradicțiile pe care le conțin. Or acuzarea nu se poate întemeia, vinovăția nu poate fi extrasă decât din probe obținute legal, din probe verosimile, din probe cu grad ridicat de certitudine, din probe asupra cărora să nu planeze nicio suspiciune. Declarațiile celor doi nu au această calitate.

Cu privire la Păun Ioan, se mai impune a arăta că nu pot fi cumulate în unul și același proces, în una și aceeași persoană, multiplele calități pe care le-a avut și le are Păun Ioan.

El a fost pus sub învinuire spre a da ca martor declarațiile care să servească acuzării. Or cel care a participat la săvârșirea unei infracțiuni, nu poate fi martor. În patru declarații date anterior începerii urmăririi penale în contra sa, el a declarat că nu avem nicio implicare în importuri. Chiar și în prima declarație de învinuit susține același lucru. Ulterior, poziția lui se schimbă și, într-un crescendo continuu, susține că ar fi trimis facturi în alb și în București. Afirmație care se dovedește mincinoasă prin propriile sale însemnări. Dar acest om audiat în fața instanței, a arătat că își menține toate declarațiile date în acest proces, or un om care se contrazice în declarații și pe care le menține în totalitate este, evident, nesincer. Dacă unul și același se contrazice în declarațiile succesive și spune că le menține pe toate, că a spus adevărul în toate, este evident că nu a spus niciodată adevărul. Vinovăția nu poate fi dedusă, însă, decât din probe neîndoelnice. Declarațiile lui Păun Ion nu au această calitate

6. Condamnarea lui Adrian Năstase pentru infracțiunea de șantaj este greșită

Condamnarea lui Adrian Năstase pentru această faptă în primă instanță este greșită pentru că:

⌚ Proba pe care se întemeiază concluzia că fapta există și Adrian Năstase este vinovat **a fost obținută cu încălcarea art. 68 C. pr. pen.**

⌚ Proba **este alterată**, așa cum a rezultat din expertiza tehnică efectuată și cum a reținut și prima instanță, astfel că ea nu îndeplinește condiția veridicității și pe aceea a certitudinii.

⌚ Fiind **obținută în mod ilegal, nu putea fi folosită în procesul penal**, în conformitate cu art. 64 alin. 2 C. proc. pen.

⌚ Independent de cele de mai sus, fapta de șantaj nu există pentru că pretinsa amenințare nu aparține lui Adrian Năstase, nu era nici de natură compromițătoare, nu privea o faptă, ci o calitate, calitatea fusese dezvăluită de către pretinsa victimă, iar în condițiile concrete în care evenimentele s-au desfășurat, pretinsa amenințare, în mod evident, nu a putut ajunge la pretinsa victimă și nu a putut provoca acesteia vreo temere, de vreme ce la data la care se pretinde că amenințările au fost proferate, mesagerul amenințărilor, Octavian Crețu, a acționat din ordinul autorității și era sub controlul autorității. Așadar

6.1. Istoricul evenimentelor și al înregistrărilor efectuate la 13 și 14 martie 2006 așa cum rezultă din actele dosarului

i) Prin **rezoluția din 10.03.2006**, doamna procuror Mariana Alexandru, informată de ofițerul de poliție judiciară Morari Constantin că „**Ioan Adrian Vilău, apărător ales al învinuitului Ioan Păun**”, l-a contactat telefonic și i-a solicitat o întâlnire pentru a-i comunica date importante legate de clientul său, a dispus ca ofițerul de poliție judiciară Morari Constantin să dea curs solicitării avocatului Vilău „urmând să comunice în scris rezultatul activităților efectuate”.

ii) Din **procesul verbal din 13.03.2006**, întocmit de **Morari Constantin**, rezultă că la data de **10.03.2006**, acesta a efectuat următoarele activități:

a) la data de **10.03.2006, orele 16.40**, a fost contactat telefonic de avocatul Ioan Adrian Vilău care i-a „solicitat o întâlnire spre a-i comunica date importante legate de clientul său, învinuitul Ioan Păun”.

- b) La ora 17.30 ofițerul Morari Constantin s-a întâlnit la sediul DNA cu avocatul Adrian Vilău care i-a adus la cunoștință că Adrian Năstase „*încearcă să exercite presiuni asupra clientului său prin intermediul unui prieten comun, Octavian Crețu (...) căruia i-a solicitat o întâlnire urgentă în scopul enunțat mai sus*”. **Aceasta este singura activitate pentru care ofițerul de poliție judiciară Morari Constantin a fost delegat prin rezoluția din 10.03.2006.**
- c) În același proces verbal din 10.03.2006 ofițerul de poliție judiciară Morari Constantin consemnează că având în vedere iminența întâlnirii dintre Adrian Năstase și Octavian Crețu și „*dispozițiile primite* (?!) *în sensul verificării veridicității susținerilor lui Ioan Adrian Vilău, precum și solicitarea expresă a acestuia din urmă ca discuția cu Octavian Crețu să se desfășoare în condiții de maximă confidențialitate, m-am deplasat la locul indicat de avocat, respectiv în biroul lui Octavian Crețu, situat la sediul firmei sale.*” Această activitate și cele care au urmat acesteia nu au fost delegate, conform legii, de către procuror, să fie îndeplinite de către ofițerul de poliție judiciară.
- d) Menționata întâlnire a avut loc, cu această ocazie, Octavian Crețu comunicând ofițerului de poliție judiciară Morari Constantin că a fost contactat telefonic prin intermediul telefonului oficial de la Camera Deputaților, pentru a se întâlni cu el în ziua de 13.03.2006, ora 10, la Camera deputaților și că, neavând nicio relație cu Adrian Năstase care să justifice o asemenea solicitare, Octavian Crețu a precizat că din punctul său de vedere, „*singurul motiv plauzibil este acela de a-l determina să exercite presiunii asupra prietenilor lui, Ioan Păun și Ioan Adrian Vilău, pentru a-l ajuta să scape de acuzațiile de corupție ce i se aduc în cazul Zambaccian*”.
- e) Că Octavian Crețu i-a înmănat în prezenta avocatului Vilău „*un memoriu olograf adresat conducerii DNA, solicitând verbal ca procurorii DNA să dispună măsurile pe care le consideră necesare*”.

iii) La 13.03.2006, ora 9.30, domnul procuror-șef Irinel Păun dispune prin ordonanță „*autorizarea cu titlu provizoriu a efectuării de înregistrări ambientale – amplasarea de tehnică audio asupra numitului Octavian Crețu, pentru înregistrarea discuțiilor rezultate în urma întâlnirii dintre acesta și învinuitul Adrian Năstase*” și emite apoi autorizația nr.7/2006.

În motivarea acestei ordonanțe, s-a arătat că:

- a) La 10.03.2006, ora 17.30, s-a prezentat la DNA avocatul Adrian Vilău, **apărător ales al învinuitului Ioan Păun**, care a adus la cunoștință că Adrian Năstase, **cercetat în același dosar** (cu Ioan Păun, evident – n.n.) **face presiuni asupra clientului său, alarmat de dezvăluirile acestuia cu ocazia audierilor din 9.03.2006.**
- b) Că Adrian Năstase l-a contactat, printr-o altă persoană, pe Octavian Crețu pentru a se întâlni cu el la data de 13.03.2006, ora 10, la Camera Deputaților.
- c) Că „*Ioan Păun, Adrian Vilău și Octavian Crețu și-au manifestat îngrijorarea în legătură cu motivele întâlnirii, susținând că singura explicație posibilă este exercitarea mediată (prin intermediul lui Octavian Crețu) de presiuni asupra învinuitului Ioan Păun, pentru a-l determina să nu furnizeze date sau documente legate de acuzațiile de natură penală ce i se aduc*”.

- d) Că în sensul celor menționate, „*Octavian Crețu a depus la unitatea noastră o sesizare, solicitând să se ia măsurile ce se impun*”.
- e) Că față de cele expuse, Procurorul a considerat că „sunt date și indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 17 alin. 1 lit. d¹ din Legea nr. 78/2000, motiv pentru care se va dispune efectuarea cu titlu provizoriu de înregistrări ambientale prin amplasarea de tehnică audio, pentru înregistrarea discuțiilor purtate în cadrul întâlnirii din data de 13.03.2006 între Octavian Crețu și învinuitul Adrian Năstase.”

NOTĂ: În raport de cele menționate în considerentele ordonanței, este evident că în perioada cuprinsă între 10.03.2006-12.03.2006 (când Ioan Păun și Adrian Vilău, colaborând cu DNA, pleacă în China), a mai avut loc o întâlnire între procurori și cei trei, de vreme ce aceștia, împreună, și-au manifestat îngrijorarea față de motivele întâlnirii dintre Octavian Crețu și Adrian Năstase. La 13.03.2006, ora 9.30, când s-a dat Ordonanța de autorizare a înregistrărilor, avocatul Adrian Vilău și învinuitul Ioan Păun erau deja în China.

Cât privește motivele „îngrijorării” lui Ioan Păun, reamintim doar că la 7.03.2006, el fusese pus sub învinuire. Avea, deci, toate motivele să fie îngrijorat.

6.2. Proba obținută la 13 și 14 martie 2006 (înregistrarea convorbirilor dintre Octavian Crețu și Adrian Năstase) este obținută cu încălcarea art. 68 alin. 2 C. proc. pen. și nu poate fi folosită în procesul penal, conform art. 64 alin. 2, C. proc. pen.

Trimiterea, la data de 13-14.03.2006 a lui Octavian Crețu, dotat cu tehnică de înregistrare ambientală a convorbirilor, conform Ordonanței din 13.03.2006, ora 9.30 și înregistrarea convorbirilor reprezintă o **provocare**, înregistrările făcându-se cu încălcarea dispozițiilor art. 68 alin 2 C. proc. pen. care prevăd că „*este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue săvârșirea unei fapte penale în scopul obținerii unei probe*”.

Acest lucru rezultă cu evidență din chiar Ordonanța din 10.03.2006, ora 9.30, dată de domnul procuror Irinel Păun, în care se consemnează că „sunt date și indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea (de către Adrian Năstase) a infracțiunii prevăzute de art. 17 alin. 1 lit. d¹ din Legea nr. 78/2000”, adică a infracțiunii de șantaj pentru care a fost trimis în judecată și condamnat.

Or, dacă existau datele și indiciile la care se referă domnul procuror Irinel Păun, „*privind pregătirea sau săvârșirea infracțiunii de șantaj*”, acesta nu avea voie să procedeze la trimiterea lui Octavian Crețu la Adrian Năstase pentru a-l determina să săvârșească ori să continue săvârșirea unei fapte penale în scopul obținerii unei probe, interdicția fiind nu doar imperativă, ci și evidentă pentru oricine.

Cu atât mai mult interdicția trebuia observată de către autorul Ordonanței din 13.03.2006. Desigur, **încălcarea acestei dispoziții legale trebuia observată și de către instanță, care era datoare să tragă toate consecințele ce derivă din încălcarea unei norme imperative, respectiv să înlăture cu desăvârșire proba**. Înlăturarea probei se impunea pentru instanță cu atât mai mult cu cât instanța însăși a reținut că, așa cum rezultă din Raportul de expertiză criminalistică nr. 371/7.11.2011 al Laboratorului Interjudețean de Expertize Criminalistice București, **înregistrările audio în litigiu nu sunt autentice**.

Încălcarea unei dispoziții imperative a legii în materia obținerii probelor, nu poate avea altă consecință **decât ineficiența probei, înlăturarea ei din proces**. Profesorul Grigore Gr. Theodoru, în *Tratat de drept procesual penal*, ediția a III-a, Editura Hamangiu, 2013, pp. 296-297, arată pe acest aspect că „*pentru a obține probe*

conforme cu realitatea, este necesar ca în activitatea de probațiune să se manifeste cea mai mare corectitudine (loialitate). (...) În afară de influența negativă a aflării adevărului, aceste procedee ilegale aduc atingere (...) și demnității justiției, întrucât folosirea violențelor, a promisiunilor false, a provocărilor nu poate contribui la prestigiul celor care lucrează în justiție.” Același autor arată că „*în asemenea cazuri, mijloacele de probă obținute în mod ilegal nu au valoare probatorie și documentele care le cuprind sunt scoase din dosar pentru a nu-i influența pe judecători*”.

Dacă menționatele reguli imperative ar fi fost respectate, atunci ar fi trebuit ca prima instanță să dea eficiență dispozițiilor art. 68 alin. 2 și art. 64 alin. 2 din C. proc. pen și să înlăture proba.

Nefăcând-o, prima instanță a pronunțat o hotărâre nelegală, care justifică cererea noastră de casare a hotărârii recurate și de achitare pentru infracțiunea de șantaj pentru inexistența faptei, aceasta fiind dovedită în opinia acuzării și a primei instanțe pe baza acestor înregistrări.

6.3. Înregistrarea nu este autentică

Conform actelor din dosar, Octavian Crețu a fost dotat cu echipamentul tehnic din dotare FLEX8E, seria constructivă 1624, aparat de înregistrare audio disimulat, dotat cu memorie internă nevolatilă. Cu acest aparat s-au făcut înregistrările din 13-14.03.2006, în memoria căruia ar trebui să se regăsească înregistrările de expertizat, echipamentul tehnic devenind suport original al înregistrărilor.

Expertiza tehnică efectuată asupra acestor înregistrări (după a căror audiere am tras concluzia că sunt manipulate) de către Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice București, sub nr. 341/7.11.2011, a concluzionat:

1. Înregistrările audio în litigiu nu sunt autentice;
2. Înregistrările audio în litigiu nu au fost efectuate simultan cu evenimentele acustice conținute și reprezintă o copie sau o transformare a unor înregistrări originale într-un format standard.
3. Nu se poate stabili cu certitudine dacă înregistrările în litigiu conțin eventuale intervenții (ștersături, inserări, intercalări de cuvinte, fraze sau alte elemente de contrafacere) întrucât la examinarea acestora nu au fost găsite indicii utile în acest sens.
4. Având în vedere că la examinarea echipamentului tehnic în litigiu nu au fost găsite caracteristici ale acestuia care să particularizeze înregistrările efectuate de așa natură încât particularitățile să se păstreze și după transformarea lor în formatul înregistrărilor de expertizat, nu se poate stabili cu certitudine dacă înregistrările în litigiu au fost efectuate sau nu cu echipamentul tehnic prezentat de DNA – Serviciul Tehnic.

Afară de aceste concluzii, în considerentele raportului, s-a mai arătat că:

- Echipamentul tehnic de înregistrare FLEX8E este astfel construit încât „este practic imposibil să fie acționat din greșeală. La acționarea acestuia, înregistrarea începe, respectiv se încheie și este salvată în memoria internă”;
- În copiile depuse la dispoziția expertului pentru convorbirea din 14.03.2006, s-au constatat 7 puncte de neuniformitate a dinamicii, toate acestea aflându-se „*în porțiunea în care se află înregistrarea de interes*”;
- În ce privește partea de interes a convorbirii din 13.03.2006, expertul a arătat că „*aceasta nu conține semnale tehnice stabile care să poată fi utilizate pentru stabilirea continuității*” și că „*analiza zgomotului de fond a înregistrat un număr de 16 puncte de neuniformitate*”.

Toate acestea sunt argumente conținute într-o probă științifică care nu pot fi combătute decât printr-o altă probă de aceeași valoare. Dar este de semnalat și că pentru a ajunge la concluzia că înregistrările din 13-14.03.2006 nu prezintă certitudine, era suficientă concluzia expertizei, conform căreia **suportul original nu mai există, a fost șters, deși echipamentul tehnic de înregistrare este astfel construit încât este practic imposibil să fie acționat din greșeală.**

Concluzia nu poate fi decât una singură: nu din greșeală au fost șterse din memoria echipamentului tehnic înregistrările.

Concluzia primei instanțe conform căreia deși demonstrată neautenticitatea înregistrării, înregistrarea și conținutul convorbirilor poate fi folosit pentru faptul de probat nu are acoperire în niciun text de lege. Este împotriva legii. Este împotriva art. 2, art. 3, art. 4, art. 5² și art. 64 alin. 2 din Codul de procedură penală și toate acestea sunt motivele pentru care instanța de recurs trebuie să constate nelegalitatea hotărârii primei instanțe.

Dar este încă o dată de semnalat, de notat și de reținut că inexistența înregistrărilor originale și imposibilitatea confruntării copiilor depuse cu originalul este de natură a provoca un dubiu pentru acuzare, iar nu pentru apărare. Mai mult, lipsa înregistrărilor originale de pe un echipament care nu poate fi șters din greșeală justifică și ea bănuiala noastră că materialul de urmărire penală ce nu ne-a fost pus la dispoziție cu ocazia prezentării conținutului în favoarea apărării, iar nu a acuzării.

6.4. Infracțiunea de șantaj pentru care a fost acuzat și condamnat Adrian Năstase nu există

Independent de nelegalitatea mijloacelor prin care au fost obținute probele și independent de împrejurarea că ele nu puteau fi folosite, ca rezultat al încălcării art. 68 alin. 2 cu consecința prevăzută în art. 64 alin. 2 Cod proc. pen., independent și de împrejurarea că este demonstrat fără putință de tăgadă că înregistrarea pusă la dispoziția instanței, prin urmare și transcriptul acestora, nu sunt autentice, **fapta de șantaj nu există și, în cel mai rău caz, îi lipsește unul dintre elementele constitutive.**

Am arătat deja că:

- Adrian Vilău și Octavian Crețu au sesizat DNA la data de 10.03.2006 (a se vedea sesizarea lui Octavian Crețu remisă lui Morari Constantin);
- Adrian Vilău și învinutul Păun Ioan au plecat în China la 12.03.2013 la cererea DNA;
- **Octavian Crețu a fost echipat cu tehnică de înregistrare de către DNA și trimis la Adrian Năstase la 13.03.2006 și, din nou, la 14.03.2006, iar el s-a aflat, începând din data de 10.03.2006 și până la data de 14.03.2006, sub controlul DNA și a acționat conform ordinelor primite de la DNA.**

Din desfășurarea evenimentelor rezultă că discuția în care s-ar fi proferat amenințările cu dezvăluirea calității de ofițer acoperit a lui Ioan Păun spre a-l determina pe acesta să nu dea declarații acuzatoare ori să nu pună la dispoziția DNA probele ce pretinde că le deținea, s-au desfășurat între Adrian Năstase și Octavian Crețu, în biroul lui Adrian Năstase de la Camera Deputaților.

În fapt, cu acea ocazie, Adrian Năstase a susținut că Irina Paula Jianu este cea care este decisă să dezvăluie public calitatea de ofițer a lui Ioan Păun, pe care acesta și-o dezvăluise, de altfel, într-un restaurant din Beijing-China, în prezenta Irinei Paula Jianu, Smarandei Corbeanu și Danielei Năstase.

Așadar discuțiile din 13-14.03.2006 s-au purtat între Adrian Năstase și Octavian Crețu și, cum acesta din urmă **fusese trimis la Adrian Năstase de către DNA și se afla, deci, sub controlul Parchetului, chiar și dacă în cursul acestei discuții s-ar fi proferat amenințările în forma pretinsă de către acuzate, ele nu aveau cum să**

ajungă la cunoștința celui amenințat, respectiv învinuitul Ioan Păun, pentru simplul motiv că **autoritatea sub controlul căreia Octavian Crețu se afla nici nu putea permite ca amenințarea să fie transmisă învinuitului Ioan Păun, aflat de asemenea sub controlul DNA în China** pentru a procura probe în sprijinul altor acuzații aduse lui Adrian Năstase.

O eventuală comunicare prin telefon a pretinselor amenințări ale lui Adrian Năstase la adresa lui Ioan Păun, de către Octavian Crețu (preocupat și cunoscător al regulilor confidențialității, de vreme ce a pretins ca întâlnirea dintre reprezentanții DNA și el să se desfășoare în deplin secret, iar pentru a-l contacta pe Adrian Năstase la 10.03.2006 a folosit, așa cum spune el, „un telefon neutru”), în timp ce Ioan Păun se afla în misiune ordonată tot de DNA în China, ar fi echivalat cu dezvăluirea unor secrete de stat de către autoritatea însăși. Iar Octavian Crețu, așa cum vom vedea, era preocupat ca informații secrete să nu fie dezvăluite public.

Mai mult, sub aspect penal, eventuala comunicare a amenințărilor, chiar la cererea DNA, ar fi transformat această instituție, nu într-un organ de descoperire și de prevenire a săvârșirii infracțiunilor, ci într-unul de ducere la bun sfârșit a infracțiunilor, eventual puse la cale de către particulari. Ar fi transformat DNA în complice la fapta de șantaj săvârșită de Adrian Năstase, **pentru că în condițiile în care se pretinde că fapta a fost săvârșită, amenințarea putea să ajungă la Ioan Păun și să producă efectul restrângerii libertății acestuia numai dacă DNA ar fi cerut lui Octavian Crețu ca acest lucru să se petreacă.** Or dacă DNA ar fi cerut lui Octavian Crețu să transmită telefonic amenințarea lui Ioan Păun, atunci DNA ar fi complice la fapta de șantaj. **Și, evident, un astfel de lucru nu s-a putut petrece și nici nu credem să s-a petrecut, chiar și în condițiile în care Octavian Crețu susține contrariul.**

Pe de altă parte, **conținutul discuțiilor dintre Adrian Năstase și Octavian Crețu nu reprezintă o amenințare în sensul art. 194 Cod penal**, iar Octavian Crețu a și confirmat în declarația dată în fața instanței (în data de 22.06.2011) acest lucru, arătând că **„precizez că Adrian Năstase nu a proferat nicio amenințare la adresa mea sau a lui Păun Ioan, însă el părea amenințător și explicitez aceasta în următorul sens: A. Năstase era deja în cercetare publică, părea hăituit, stare specifică unui om care nu a fost pus niciodată într-o asemenea situație și de asemenea, crea o stare de presiune locul în care mă aflam și deopotrivă faptul că discuția de purta în urechile DNA. Prin faptul că discuția se purta în urechile DNA, înțeleg că orice discuție era interceptată fiind declanșată o cercetare în cauză. De asemenea, precizez că în momentul discuției purtam asupra mea tehnica de înregistrare. Consider că ar fi trebuit să fie imposibil ca în acel moment al cercetării A. Năstase să fi știut că Păun Ioan și avocatul său erau plecați în China spre a aduce eventuale dovezi și din acest motiv am acceptat tehnica de ascultare a DNA pentru a mă proteja și pe mine și pe Păun și pe avocatul acestuia. (...) În cadrul discuției pe care am avut-o cu A. Năstase, acesta mi-a cerut să transmit lui Păun Ioan că ar putea să dezvăluie că fusese ofițer acoperit. Personal nu am luat în considerare această afirmație a lui A. Năstase având în vedere că dacă cunoștea respectiva informație din calitatea pe care o avea și dacă aceasta avea natura unei informații clasificate, stric secretă și-ar fi adus prejudicii sieși, înainte de a-l afecta pe Păun Ioan. Or pe A. Năstase nu-l pot acuza de lipsă de inteligență. La momentul când a avut loc discuția mea cu A. Năstase, partea vătămată Păun Ioan nu mai deținea funcția de consul general ca urmare a scandalului public care se declanșase.”**

În raport de cele arătate, este evident că fapta de șantaj nu există, nici Octavian Crețu nepercepând discuția și afirmațiile lui Adrian Năstase ca pe o amenințare de natură a afecta libertatea de acțiune a lui Ioan Păun. Pe de altă parte, pentru a exista infracțiunea de șantaj, amenințarea trebuie să privească „darea în vileag a unei fapte reale sau imaginare, compromițătoare pentru persoana amenințată, soțul acesteia sau o rudă apropiată”. În speță nu sunt îndeplinite aceste condiții.

Astfel, spre a exista șantaj, amenințarea trebuie să privească o faptă reală sau imaginară, nu o calitate. Eventuala apartenență a lui Ioan Păun la serviciile de informații, dezvăluită, de altfel, de el însuși public, într-un restaurant din Beijing, în prezența a cel puțin trei persoane, privește o calitate, nu o faptă. Iar pe cale de interpretare, nu se poate adăuga la lege. Nimeni nu poate fi șantajat prin amenințarea că i se va dezvălui profesia, calitatea.

Fapta ce urmează a fi adusă la cunoștință trebuie să fie compromițătoare pentru victimă sau cei apropiați. În speță, nu este vorba de o faptă, ci de o calitate, iar aceasta nu este compromițătoare.

Accesând site-ul SIE, aflăm care sunt valorile promovate de acest Serviciu de informații: **patriotism, integritate, excelență profesională și care sunt calitățile cerute pentru a fi ofițer de informații: studii superioare, inteligență peste medie, cultură generală de nivel superior, foarte bună capacitate de relaționare, influență, abilitate de comunicare, exprimare bogată, fluentă și elevată, cunoașterea unor limbi străine, SIE considerându-se o instituție de elită prin oameni de elită.**

Așadar, nimic compromițător nici în calitate, deși legea cere să se dezvăluie o faptă pentru a exista infracțiunea de șantaj.

Nici în privința urmării imediate, dezvăluirea calității (nu a vreunei fapte) nu poate provoca nicio temere lui Ioan Păun. Orice ofițer sub acoperire trăiește cu amenințarea aflării calității sale reale, iar atunci când se întâmplă acest lucru, cel deconspirat nu suferă nici un prejudiciu de imagine. Și oricum nu există infracțiunea de șantaj atunci când autorul infracțiunii crede că dezvăluirea este compromițătoare, și nu este, și nici atunci când victima amenințării crede că este compromițătoare fapta sau calitatea sa și, în realitate, nu este așa.

Nu în ultimul rând, trebuie arătat încă o dată că Adrian Năstase, așa cum a spus, de altfel, și Octavian Crețu, nu a proferat nicio amenințare la adresa lui Ioan Păun, iar discuția acestuia cu Octavian Crețu nu avea oricum a ajunge la Ioan Păun, cel puțin pentru faptul că Octavian Crețu se afla sub controlul autorității.

Concluzii

Vă rugăm să constatați că recursul Parchetului este nefundat, iar recursul nostru este întemeiat și să îl admiteți așa cum a fost formulat.

Daniela și Adrian Năstase